

Arrest

nr. 72 016 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker

dient tegen deze beslissing een beroep in de bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 31 mei 2011 vernietigt de Raad bij arrest nr. 62 571 de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. Op 29 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 juli 2011. Dit vormt de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door:

S.N. {...}

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenes advocaat beroept zich op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd echter afgesloten met de beslissing van de Raad van State op 09.03.2010 (RvS Arrest nr. 201.689); bijgevolg is betrokkene niet vrijgesteld van deze voorwaarde tot voorleggen van een identiteitsdocument.

Verder haalt betrokkene aan dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om een paspoort voor te leggen. Betrokkene beperkt zich hier echter tot een loutere bewering en legt geen enkel begin van bewijs voor die deze bewering zou kunnen staven. Betrokkene toont niet aan dat hij zich niet zou kunnen wenden tot de Kosovaarse ambassade in België om een paspoort, identiteitskaart of gelijkgestelde reistitel te bekomen, zoals voorzien wordt in de Omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C1-b). Bovendien dient hierbij nog opgemerkt te worden dat de Kosovaarse ambassade in België paspoorten aflevert sinds 21.07.2010 en betrokkene bijgevolg reeds bijna 1 jaar de tijd had om zich hiermee in orde te stellen, hetgeen hij heeft nagelaten te doen.

Tenslotte dient volledigheidshalve opgemerkt te worden dat verzoeker bij het verzoekschrift voor de RVV tegen de voorgaande beslissing 9bis dd. 21.01.2011 aanhaalde dat hij reeds vroeger in het dossier een UNMIK Travel Document voorlegde bij de voorgaande aanvraag 9ter dd. 20.02.2008. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de procedures 9bis en 9ter twee verschillende procedures zijn, waarbij voor artikel 9bis de documentaire ontvankelijkheid werd uiteengezet in de Omzendbrief van 21.06.2007. Verder verwijst verzoeker in de aanvraag 9bis nergens naar deze eerdere documenten en legt hij geen enkel document voor of enig begin van bewijs dat zou toestaan hem met dit UNMIK Travel Document te vereenzelvigen. Gelet op het risico op identiteitsusurpatie, kan dit eerdere document dan ook niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument dat de identiteit van verzoeker aantoonst (RVV arrest nr. 17.768 dd. 27.10.2008). Artikel 9bis kan immers niet anders dan onontvankelijk verklaard te worden, wanneer iemands identiteit onzeker is, zeker nu betrokkene bij de aanvraag 9bis niet het minste begin van bewijs toevoegt van zijn identiteit.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 26.05.2011.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet en "van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginselen het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel". Verzoeker voert tevens de schending aan "van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 mei 2011 in de zaak RVV 67 228/II – nr. 62 571."

Na een uiteenzetting van theoretische beschouwingen betoogt verzoeker als volgt:

"Net zoals verweerder reeds gedaan had in de eerdere door de RVV reeds vernietigde- beslissing dd. 21 januari 2011, herneemt verweerder in hoofdzaak dezelfde motivering in de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

"De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006...")

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing dd. 29 juni 2011 blijkt integendeel dat verweerder onzorgvuldig is tewerk gegaan.

Uit de motivering van de bestreden beslissing dd. 29 juni 2011 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit en/of zorgvuldigheid rekening heeft gehouden met alle concrete , individuele en relevante elementen waarover hij op dat ogenblik beschikte.

Immers, bij schrijven dd. 20 februari 2008 had verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van medische redenen ingediend bij de diensten van verweerder.

In de bijlage van dat schrijven had verzoeker reeds een afschrift van zijn paspoort toegevoegd. (Stuk 2)

Op 19 mei 2008 verklaarde verweerder de regularisatieaanvraag van verzoeker (op basis van medische redenen) ontvankelijk. (Stuk 3)

Op het ogenblik dat verweerder de thans bestreden beslissing heeft genomen, bevond zich m.a.w. reeds een afschrift van verzoekers paspoort in het administratief dossier.

Bij het nemen van een beslissing, is verweerder gehouden om rekening te houden met alle relevante elementen waarover hij op dat ogenblik beschikt.

Door in casu géén rekening te houden met het paspoort van verzoeker dat zich wel degelijk reeds in het administratief dossier bevond op datum dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen, is verweerder onzorgvuldig te werk gegaan.

Gezien de aanwezigheid van verzoekers paspoort in het administratief dossier, was een 'ontvankelijk verklaring' van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. Artikel 9 bis van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare beslissing geweest.

Verweerder had het geheel van de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier dienen te beoordelen, waaronder het voorhanden zijn van verzoekers paspoort in het administratief dossier dat verzoeker op 20 februari 2008 reeds had overgemaakt aan de diensten van verweerder in het kader van zijn medische regularisatie aanvraag.

Het is duidelijk dat in het voorliggende dossier dit ten onrechte niet gebeurd is, vermits de motivering in de bestreden beslissing niet aan foutief is, en bovendien werden de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen.

Hiermee is aangetoond dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de motiveringsplicht , minstens van de zorgvuldigheidsplicht.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Bovendien schendt verweerder het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd .31 mei 2011 (in de zaak RVV 67 228 / II - nr. 62 571).

De RVV heeft de eerdere beslissing dd. 2 januari 2011 van verweerder houdende onontvankelijk verklaring van verzoekers aanvraag cfr. art. 9bis dd. 8 december 2009 reeds vernietigd.

(zie arrest RVV dd. 31 mei 2011:

"2.4. Na nazicht van het administratief dossier blijkt dat, wat betreft de aanvraag op grond van artikel 9ter, enkel de volgende documenten zich in het dossier bevinden: een schrijven van de advocaat van de verzoekende partij dat dateert van 15 december 2009 om de aanvraag te actualiseren, een fax van de advocaat van de verzoekende partij die dateert van 20 September 2009 om de aanvraag te

actualiseren, een schrijven van haar advocaat van 16 juni 2009 om bijkomende stukken neer te leggen, en een schrijven van haar advocaat van 15 december 2009 om de aanvraag te actualiseren. Van de originele aanvraag van 20 februari 2008 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ontbreekt elk spoor. De verzoekende partij betoogt nochtans in haar verzoekschrift dat zij bij deze aanvraag onmiddellijk een kopie van haar paspoort voorlegde en voegt bij haar verzoekschrift haar originele aanvraag op grond van artikel 9ter waarin uitdrukkelijk is vermeld dat zij in bijlage een kopie van haar paspoort bijbrengt.

De stelling van de verzoekende partij wordt bevestigd door een stuk van het bestuur dat betrekking heeft op de verzoekende partij en dat de hoofding draagt "Art. 9ter", waarin onder het kopje "ontvankelijkheid" onder meer staat vermeld: "ID/PP: UNMIK OK". Het argument van de verwerende partij dat de aanvraag op grond van artikel 9ter ontvankelijk werd verklaard wegens een nog hangend beroep bij de Raad van State, reden waarom de verzoekende partij vrijgesteld was van de ontvankelijkheidsvoorwaarde een paspoort bij te brengen, vindt daarentegen geen steun in het administratief dossier. De verwerende partij kan derhalve niet zonder meer stellen dat er zich geen kopie van het paspoort in het administratief dossier bevindt.

2.5 Omwille van het ontbreken van een essentieel stuk in het dossier, namelijk de originele aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet met de daarbij als bijlage gevoegde stukken, is het voor de Raad onmogelijk om de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen. Het weze immers in herinnering gebracht dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht dient na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Dit wordt hem verhinderd door het ontbreken van het voormelde cruciale gegeven in het administratief dossier. Bovendien kan dienvolgens evenmin worden beoordeeld of de verwerende partij, in het kader van de zorgvuldigheidsplicht, alle haar ter beschikking gestelde gegevens mee heeft betrokken bij de beoordeling van de kwestieuze aanvraag. Dat de verzoekende partij mogelijks zelf verwarring heeft gecreeerd, doet hieraan geen afbreuk. De middelonderdelen kunnen in de besproken mate worden aangenomen. Een vernietiging van de bestreden beslissing is derhalve onvermijdelijk."

De RVV heeft reeds aanvaard dat verzoeker zijn paspoort wel degelijk reeds heeft voorgelegd aan de diensten van verweerder.

(".. De stelling van de verzoekende partij wordt bevestigd door een stuk van het bestuur dat betrekking heeft op de verzoekende partij en dat de hoofding draagt Art. 9ter", waarin onder het kopje "ontvankelijkheid onder meer staat vermeld: "ID/PP: UNMIK OK".)

De RVV heeft verweerder bovendien duidelijk opgedragen om verzoekers originele aanvraag om machtiging tot verblijf cfr. Art. 9ter Vw. dd. 20 februari 2008 aan het administratief dossier toe te voegen. Het heeft er alle schijn van weg dat dit document bij de diensten van verweerder is zoek geraakt.

Wanneer er een deel van het administratief dossier bij de diensten van verweerder is kwijtgeraakt, dan kan / mag verweerder (deze nalatigheid natuurlijk niet in de schoenen van verzoeker trachten te steken. Trouwens, indien verweerder het afschrift van verzoekers paspoort is kwijtgeraakt; was het voor verweerder zeer eenvoudig geweest om hetzij verzoeker, hetzij zijn advocaat even te contacteren om een nieuw afschrift van verzoekers paspoort op te vragen.

Verzoeker is in het bezit van het origineel exemplaar van het paspoort waarvan hij een afschrift bij zijn aanvraag cfr. art. 9ter Vw. dd. 20 februari 2008 had gevoegd en is vanzelfsprekend ten allen tijde bereid om daarvan hetzij een nieuw afschrift, hetzij het origineel ervan aan de diensten van verweerder af te geven ter nazicht of verificatie.

(Stuk 4)

Het argument van verweerder dat een procedure 9bis en 9ter twee verschillende procedures zouden zijn, wordt niet betwist.

Zowel de procedure 9bis als de procedure 9ter maken beiden evenwel integraal deel uit van het administratief dossier dat in het bezit is van verweerder en door deze laatste wordt beheerd.

Verweerder kan niet ernstig voorhouden dat hij bepaalde vaststaande gegevens, waarover hij reeds een standpunt heeft ingenomen en het bestaan ervan heeft aanvaard.

(m.n. verzoekers paspoort in de procedure 9ter: "ID/PP: UNMIK OK"...') plots zou mogen kunnen ontkennen in de procedure 9bis.

Een dergelijke handelswijze van verweerder is allesbehalve redelijk.

Verzoeker verblijft in België sedert november 2006.

Met het oog op het verkrijgen van een verblijfsmachtiging, heeft hij diverse procedures ingeleid, waaronder een asielprocedure en drie procedures regularisatie (twee op basis van humanitaire redenen en één op basis van medische redenen).

Op geen enkel moment is er ooit enige indicatie geweest dat verzoeker ooit een andere identiteit zou hebben dan deze die hij sinds zijn asielaanvraag in november 2006 aan de Belgische asiel instanties

had meegedeeld en die volledig overeenkwam met de gegevens op zijn paspoort (waarvan hij op 20 februari 2008 reeds een afschrift aan de diensten van verweerder had overgemaakt in de procedure 9ter).

Verweerder kan niet ernstig voorhouden dat de identiteit van verzoeker 'onzeker' zou zijn temeer daar hij verzoekers aanvraag cfr. art. 9ter Vw. hij beslissing dd. 19 mei 2008 reeds ontvankelijk heeft verklaard.

Verweerdens argument dat er een "risico op identiteitsusurpatie zou bestaan" is dan ook niet méér dan een voorwendsel, minstens is dit argument niet terzake dienend.

Er bestaat in casu niet de minste reden om te besluiten dat er sprake zou kunnen zijn van identiteitsusurpatie, verre van zelfs.

Verweerder schendt eveneens het gezag van gewijsde van het arrest dd. 31 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wanneer hij verzoeker in de bestreden beslissing ten kwade duidt dat hij in zijn aanvraag 9bis dd. 8 december 2009 niet zou hebben verwezen naar het eerdere identiteitsdocument dat hij reeds had voorgelegd in de procedure 9ter Vw.

De RVV nam in het arrest dd. 31 mei 2011 dienaangaande reeds een klaar en duidelijk standpunt in als volgt : "...Dat de verzoekende partij mogelijks zelf verwarring heeft gecreëerd, doet hieraan geen afbreuk..."; en besloot ondubbelzinnig dat verweerder wel degelijk alle haar ter beschikking zijnde gegevens mee dient te betrekken hij het nemen van zijn beslissing m.a.w. inclusief de gegevens die voor verweerder beschikbaar zijn in verzoekers 9ter dossier.

In tegenstrijd met de het gezag van gewijsde van het arrest dd. 29 juni 2011 van de RVV, gaat verweerder thans opnieuw over tot het onontvankelijk verklaren van verzoekers aanvraag cfr. 9bis Vw. dd. 8 december 2009.

De bestreden beslissing kan niet anders dan opnieuw te worden vernietigd.

- schending van het redelijkheidsbeginsel:

Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Verzoeker had reeds bij schrijven dd. 20 februari 2008 een afschrift van zijn paspoort bij het administratief dossier toegevoegd.

Op 29 juni 2011, ogenblik waarop verweerder een beslissing nam in verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw., bevond zich een afschrift van verzoekers paspoort al meer dan drie jaren in het administratief dossier.

Daarom dat een ontvankelijk verklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing is.

Het is onredelijk om geen rekening te houden met verzoekers paspoort dat in het kader van de medische regularisatieaanvraag dd. 20 februari 2008 reeds ter kennis was gebracht van de diensten van verweerder.

Gelet op het voorhanden zijn van verzoekers paspoort in het administratief dossier, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde stukken zijn totaal onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van niet ontvankelijkheid dd. 29 juni 2011 te worden vernietigd."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet

zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. Verzoeker heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

2.6. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

2.7. Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven.

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

2.8. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing dat hij zich niet kan beroepen op de vrijstelling van het voorleggen van een identiteitsdocument voorzien in het artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet en dat hij geen enkel begin van bewijs voorlegt dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om een paspoort voor te leggen, niet betwist. Kernpunt van verzoekers betoog bestaat erin dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden dat hij bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 20 februari 2008 een afschrift van zijn paspoort voegde. Verzoeker verwijt de verwerende partij niet met het geheel van de voorhanden zijnde stukken uit het administratief dossier rekening te hebben gehouden. Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad waarbij deze de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard vernietigde en stelt dat geen rekening werd gehouden met het gezag van gewijsde van dit arrest.

2.10. De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het UNMIK travel document dat verzoeker reeds voorlegde bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Evenwel motiveert verweerder terecht dat *“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de procedures 9bis en 9ter twee verschillende procedures zijn, waarbij voor artikel 9bis de documentaire ontvankelijkheid werd uiteengezet in de Omzendbrief van 21.06.2007. Verder verwijst verzoeker in de aanvraag 9bis nergens naar deze eerdere documenten en legt hij geen enkel document voor of enig begin van bewijs dat zou toestaan hem met dit UNMIK Travel Document te vereenzelvigen. Gelet op het risico op identiteitsusurpatie, kan dit eerdere document dan ook niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument dat de identiteit van verzoeker er aantoont (RVV arrest nr. 17.768 dd. 27.10.2008). Artikel 9bis kan immers niet anders dan onontvankelijk verklaard te worden, wanneer iemands identiteit onzeker is, zeker nu betrokkene bij de aanvraag 9bis niet het minste begin van bewijs toevoegt van zijn identiteit.”*

2.11. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in welke gevallen niet dient voldaan te worden aan de vereiste dat een identiteitsdocument moet worden overlegd in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker aangegeven situatie valt niet onder deze uitzonderingsbepalingen. Bovendien dient er op te worden gewezen dat verzoeker niet toelicht hoe de verwerende partij, gelet op het risico van identiteitsusurpatie, met zekerheid kan weten of de persoon die een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging indient tevens de persoon is die voordien een procedure lopende had, indien geen identiteitsstuk wordt gevoegd bij de aanvraag zelf. Immers kan om het even wie op naam van verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen en verwijzen naar een paspoort dat reeds gevoegd werd in het dossier, zodat helemaal niet is voldaan aan de ratio legis van de wet. De beschouwingen van verzoeker falen dan ook in rechte, daar hij met deze argumentatie niet aantoont te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.12. Met het nemen van de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geenszins het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad naast zich neergelegd. Immers heeft de Raad in zijn arrest van 31 mei 2011 beslist tot vernietiging omdat hij zijn wettigheidscontrole niet kon uitoefenen wegens gebrek aan essentiële stukken die op dat ogenblik niet waren toegevoegd aan het administratief dossier. De Raad heeft zich geenszins uitgesproken over het feit dat het UNMIK travel document dat verzoeker bij een eerdere aanvraag had voorgelegd aanleiding diende te geven tot het ontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals hoger gesteld heeft de gemachtigde van de staatssecretaris het UNMIK travel document in zijn beoordeling betrokken doch kennelijk redelijk geoordeeld dat dit document geen

aanleiding kan geven tot het ontvankelijk verklaren van verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat verzoeker bij zijn verzoekschrift alsnog een kopie van het UNMIK travel document voegt, doet niets af aan de motivering dat er bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen identiteitsdocument werd voorgelegd, wat verzoeker op zich niet betwist. De Raad kan zich bij zijn wettigheidsonderzoek slechts baseren op de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken.

2.13. De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing alle relevante gegevens in overweging genomen, zij heeft deze gegevens correct geïnterpreteerd is op grond hiervan op kennelijk redelijk wijze tot haar besluit gekomen. Een schending van de motiveringsplicht noch van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER